

Список використаних джерел

1. Нестеренко О. Правовий захист викривальників (whistleblowers): теоретичні аспекти та конституційна необхідність / О. Нестеренко // Право України. – 2014. – № 12. – С. 104–111.
2. Про затвердження Річної національної програми під егідою Комісії Україна – НАТО на 2018 рік : Указ Президента України від 28 берез. 2018 р. № 89/2018. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/892018-23882>.
3. Про затвердження методичних рекомендацій щодо організації роботи із повідомленнями про корупцію, внесеними викривачами : рішення Національного агентства з питань запобігання корупції від 6 лип. 2017 р. № 286. URL: http://www.archives.gov.ua/Archives/m_r_2017_3.pdf.
4. Про захист викривачів і розкриття інформації про шкоду або загрозу суспільним інтересам : проект Закону України від 14 трав. 2016 р. № 4038а. URL : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59836.

Хоркава Діна Валеріївна,

здобувач ступеня вищої освіти магістра за спеціальністю «Психологія» навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Кудерміна Олена Іванівна**, завідувач кафедри юридичної психології Національної академії внутрішніх справ, доктор психологічних юридичних наук, доцент

КРИМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

Кримінологічна ситуація в світі дає вагомі підстави вважати, що суспільство, яке не в змозі вживати необхідних заходів для боротьби зі злочинністю, навряд чи може розраховувати на майбутнє. В Україні для ефективної протидії злочинності є декілька важливих інструментів. Насамперед, це: а) розробка сучасної кримінологічної теорії; б) реалізація науково обгрунтованих соціально-економічних програм; в) пріоритетна увага держави до розвитку національної культури і освіти; г) реформування правоохоронних органів, спрямоване на істотне підвищення їх професіоналізму. При цьому діяльність усіх суб'єктів профілактики злочинів треба творчо співвідносити з накопиченим світовим досвідом та загальнолюдськими

цінностями. Тільки такою може бути адекватна реакція на виклик злочинності, яка нині вже загрожує національній безпеці, самому виживанню українського народу і суверенітету нашої держави.

Водночас потребують серйозного вдосконалення методики прогнозування злочинності, визначення тенденцій її розвитку в Україні в цілому та окремих регіонах на найближчу і далеку перспективу, що позитивно позначиться на науковій обґрунтованості планування боротьби з нею. Це саме стосується і прогнозування індивідуальної злочинної поведінки з метою її раннього попередження.

Діяльність кримінологічних установ України має бути спрямована в русло міжнародного співробітництва. Це об'єктивний процес, оскільки боротьба зі злочинністю визнається у всіх країнах гостро актуальною і набуває глобального характеру. Вона здійснюється під егідою Економічної і Соціальної Ради ООН і координується відповідними її комісіями. Злочинність, заходи контролю за нею та питання профілактичного впливу на злочинців знаходяться також у полі зору ЮНЕСКО, Всесвітньої організації охорони здоров'я, Міжнародної ради з контролю за наркотичними засобами, Європейського комітету з проблем злочинності Ради Європи. Особливо варто відмітити роботу конгресів ООН з попередження злочинності та поводження з правопорушниками, які, починаючи з 1965 року, скликаються один раз у п'ять років. Ухвалені ними резолюції і рішення адресуються усім державам. У них містяться рекомендації щодо застосування заходів боротьби зі злочинністю з урахуванням національних, соціально-економічних та профілактичних програм.

Кримінологи України налагоджують тісні контакти з іноземними науковими установами, які здійснюють масштабні кримінологічні дослідження. Серед них можна виокремити: а) Міжнародну асоціацію кримінального права; б) Міжнародне кримінологічне товариство; в) Міжнародне товариство соціального захисту; г) Дослідницький комітет Міжнародної соціологічної асоціації; д) Міжнародну організацію суддів у справах неповнолітніх.

Кримінологічна наука повинна мати у своєму розпорядженні повні й достовірні дані про злочинність і злочинців, що вчиняють злочини. Мова йде про упорядкування реєстрації й обліку суспільно небезпечних діянь; забезпечення об'єктивності статистичних даних; наукові методи визначення рівня латентної злочинності; публікацію щорічних статистичних звітів про неї; розробку ефективних методик визначення "ціни" злочинності; запровадження "моральної"

статистики, яка б враховувала різні соціальні аномалії (найбільш поширені адміністративні делікти, алкоголізм, наркотизм, різноманітні форми аморальної поведінки). Немає ніяких сумнівів щодо необхідності подальших комплексних досліджень з питань формування і механізму злочинної поведінки. А це потребує вивчення як соціального макро- і мікросередовища, так і внутрішніх біопсихологічних властивостей осіб, що вибирають з усіх можливих саме злочинний варіант поведінки. Особа злочинця піддавалась детальному аналізу багатьма зарубіжними кримінологами, які сповідують як біологічні, так і соціологічні підходи. Зібраний ними багатий емпіричний матеріал, варто ретельно узагальнити з позицій сучасних досягнень природничих і суспільних наук без зайвого критиканства і поверхового інтуїтивного судження. Близько до цієї тематики стоять проблеми віктимології. Нині вони знаходяться на початковій стадії вирішення. Тому їх поглиблене вивчення має велике теоретичне і практичне значення.

Данильченко Дар'я Олександрівна,
здобувач ступеня вищої освіти магістра за спеціальністю «Право» навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Садченко Марина Михайлівна**, доцент кафедри фінансового права та фіскального адміністрування Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

«ПРАВОВІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ»

Актуальність теми: Фонди фінансових ресурсів цільового призначення є самостійною ланкою фінансової системи. Необхідність їх створення та функціонування зумовлена потребою у наданні певних соціальних гарантій населенню у разі досягнення непрацездатного віку, втрати працездатності, годувальника, роботи, настання стихійного лиха та інших непередбачуваних подій.

Об'єктом дослідження: є Пенсійний фонд України – центральний орган виконавчої влади, що здійснює управління фінансами пенсійного забезпечення, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.